

UITSPRAAK

SGIM 2017-004

Van

De Geschilleninstantie Mondzorg ex artikel 3 Reglement Geschilleninstantie Mondzorg d.d. 1 januari 2017, hierna te noemen het 'Reglement', van Stichting Geschilleninstantie Mondzorg;

Inzake

De geschilprocedure van

A, wonende te **B**, hierna te noemen 'klaagster', tegen

zorgaanbieder **C**, tandarts te **D**, hierna te noemen 'verweerder'.

Verweerder is via de klachtenregeling van de [beroepsorganisatie] aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

Verloop van de procedure

1. Klaagster heeft middels een schrijven d.d. 21 maart 2017 het geschil bij de Geschilleninstantie Mondzorg aanhangig gemaakt. Klaagster heeft in aanvulling daarop op 5 mei 2017 het geschilformulier ingevuld. De Geschilleninstantie Mondzorg heeft het door klaagster ingevulde geschilformulier op 5 mei 2017 ontvangen.
2. Het door klaagster verschuldigde griffiegeld heeft de Geschilleninstantie Mondzorg op 19 mei 2017 ontvangen.
3. Namens verweerder heeft advocaat E, te F, op 1 augustus 2017 het verweerschrift ingediend.
4. Partijen zijn uitgenodigd voor een hoorzitting op 13 oktober 2017.
5. Klaagster heeft de Geschilleninstantie Mondzorg bij e-mail van 4 oktober 2017 medegedeeld van mening te zijn haar klacht voldoende te hebben toegelicht en niets verder toe te voegen te hebben. Zij heeft daarbij aangegeven niet aanwezig te zullen zijn bij voornoemde hoorzitting.
6. De hoorzitting heeft op 13 oktober 2017 plaatsgevonden te Naarden. Verweerder is ter zitting verschenen, bijgestaan door advocaat G, en waarnemer van E. Klaagster is niet ter zitting verschenen.

Het geschil

Het geschil betreft, zakelijk weergegeven, het verwijt dat verweerder tandheelkundig niet goed heeft gehandeld door, ondanks langdurige pijnklachten aan een kies die klaagster meerdere malen bij verweerder kenbaar had gemaakt, deze pijnklachten van klaagster niet op adequate wijze te behandelen waardoor ernstige cariës zou zijn ontstaan en zou zijn doorgetrokken naar de wortel, hetgeen zou hebben geleid tot een ontsteking en uiteindelijk tot het trekken van de betreffende kies. Aldus zou door het handelen van verweerder, zo stelt klaagster tevens, schade zijn ontstaan.

Klaagster voert aan dat zij pijnklachten ondervond aan een kies in haar mond. Pas nadat zij twee jaar lang bij haar tandarts had geklaagd over deze kiespijn, wilde verweerder een mondfoto maken. Toen bleek, zo stelt klaagster, inmiddels cariës te zijn ontstaan tussen de kies een vulling, welke cariës zou zijn doorgetrokken naar de wortel.

Volgens klaagster heeft verweerder vervolgens een wortelkanaalbehandeling uitgevoerd en is een vulling geplaatst. Daarop volgde, zo stelt klaagster, een ontsteking, waarna na twee apexresecties de betreffende kies moest worden getrokken. Klaagster krijgt, naar eigen zeggen, nu een implantaat.

Klaagster geeft aan van mening te zijn dat eerder handelen door verweerder naar aanleiding van haar kiespijnklachten het doorzetten van de cariës naar de wortel had kunnen voorkomen.

Klaagster verlangt een uitspraak over de gegrondheid van het geschil. Klaagster vordert voorts vergoeding van de schade die zij stelt te hebben geleden als gevolg van het handelen van verweerder. Het bedrag dat gevorderd wordt bedraagt € 1.115, 93.

Het verweer

Verweerder voert, zakelijk weergegeven, het navolgende verweer.

Verweerder voert aan het te betreuren dat klaagster niet tevreden is over de tandheelkundige behandelingen die zij in de periode juli 2012 tot februari 2015 in zijn praktijk heeft ondergaan, maar geeft te kennen dat hij van mening is dat hem daarvan geen verwijt kan worden gemaakt en dat hij voor de gevolgen daarvan aansprakelijk, noch schadeplichtig kan worden geacht. Verweerder meent te hebben gehandeld conform de destijds voor tandartsen geldende professionele standaard en meent dat zijn handelen niet kan worden aangemerkt als onzorgvuldig. Daarbij merkt verweerder op dat bij de beoordeling van zijn handelen dient te worden geabstraheerd van de wetenschap en kennis van het beloop van de klachten dat men nu kent. Voorts stelt verweerder zich op het standpunt dat de door klaagster gestelde schade niet het gevolg is van enig verwijtbaar handelen van zijn kant en betwist verweerder dat er sprake is van schade die aan hem of zijn handelen in juridische zin kan worden toegerekend.

Volgens verweerder wendde klaagster zich op 20 juli 2012 voor het eerst tot de praktijk van verweerder. Verweerder heeft een OPT (een overzichtsfoto) vervaardigd teneinde de algehele gebitssituatie van klaagster te beoordelen. In combinatie met het intra-orale onderzoek bij klaagster en de anamnestiche afwezigheid van klachten, bestond er volgens verweerder geen aanleiding aanvullend onderzoek te verrichten bij klaagster.

Op 18 februari 2013 zag verweerder klaagster in verband met een reguliere controle. Klaagster gaf op dat moment aan, zo stelt verweerder, 'een beetje last te hebben gehad' van de regio 36 – 37. Volgens verweerder gaf klaagster op dat moment aan dat de klachten op dat moment al een tijd afwezig waren. Bij nader intra-oraal onderzoek zag verweerder met het blote oog en de sonde geen bijzonderheden in die regio.

Verweerder voert aan dat klaagster zich op 16 januari 2014 bij verweerder heeft gemeld in verband met een milde gevoeligheid rond de 36. Vanwege het feit dat klaagster orthodontische apparatuur droeg (brackets en banden), achtte verweerder het verrichten van röntgenopname niet nuttig, daar de opnamen dan niet betrouwbaar zouden zijn. De elementen zouden door de aanwezigheid van de orthodontische apparatuur, zo stelt verweerder, nauwelijks zichtbaar zijn op de foto.

Op 22 augustus 2014 had klaagster een controleafspraak bij verweerder. Omdat klaagster toen nog aangaf last te hebben van de 36, heeft verweerder toen toch een röntgenopname gemaakt. Op die opname was, zo geeft verweerder aan, diepe cariës in de 36 zichtbaar. Verweerder heeft vervolgens de draad van de orthodontische apparatuur doorgeslepen, zodat hij de cariës direct kon behandelen. Bij een door verweerder uitgevoerde endostart werden drie kanalen gevonden, die werden schoongemaakt en tijdelijk gevuld. Verweerder heeft klaagster vervolgens verwezen naar een in zijn praktijk werkzame endodontologe.

Volgens verweerder heeft verweerder op 27 augustus 2014 ingestemd met het verzoek van klaagster om door verweerder zelf te worden behandeld, in plaats van door de endodontologe. Verweerder stemde naar eigen zeggen met dat verzoek in, daar de behandeling naar verwachting niet bovengemiddeld complex zou zijn. Verweerder verrichtte op 27 augustus 2014 vervolgens de endodontische behandeling ten aanzien van de 36. Op 4 september 2014 heeft verweerder bij klaagster een kroon geplaatst op de vulling.

Op 18 februari 2015 ontving verweerder het bericht dat klaagster was overgestapt naar een tandarts H, te I.

Volgens verweerder heeft tandarts E op 12 februari 2015 röntgenopnamen vervaardigd, waarna op 26 augustus 2015 door kaakchirurg J de diagnose parodontitis apicalis 36 is gesteld en een exploratie en apexresectie van de 36 is verricht.

Verweerder betwist dat hij eerder had moeten ingrijpen naar aanleiding van de door klaagster geuite klachten ten aanzien van element 36. Het vervaardigen van röntgenopnamen ten aanzien van element 36 was immers, zo meent verweerder, niet eerder dan op 22 augustus 2014 geïndiceerd. Volgens verweerder was ten tijde van de vervaardigde OPT in juli 2012 geen sprake van klachten aan element 36. Tijdens het consult in februari 2013, toen klaagster aangaf last te hebben gehad van de regio 36 – 37 waren bij nadere visuele inspectie geen bijzonderheden zichtbaar. Bovendien was klaagster op dat moment, zo stelt verweerder, klachtenvrij. Op 16 januari 2014, op het moment dat klaagster uitte last te hebben van een milde gevoeligheid van de 36, droeg klaagster orthodontische apparatuur, reden waarom verweerder na de voor – en nadelen daarvan te hebben afgewogen, heeft besloten ook op dat moment geen foto te maken.

Voorts geeft verweerder aan dat niet is gebleken dat verweerder de endodontische behandeling niet conform de professionele standaard zou hebben uitgevoerd.

Ter zitting heeft verweerder nog verklaard dat hij op 22 augustus 2014 uiteindelijk wel heeft besloten een röntgenfoto te maken, aangezien hij op dat moment – nu de klachten bij klaagster aanhielden –, in tegenstelling tot eerdere bezoeken, vond dat er reden was om een dergelijke foto te maken.

Voorts heeft verweerder ter zitting verklaard dat hij met klaagster, vooraf aan dit geschil, nimmer onenigheid heeft gehad en dat er in de relatie tandarts – patiënt niets is voorgevallen, maar dat klaagster veelvuldig overstapte naar andere tandartsen, waardoor van enige continuïteit in voornoemde relatie geen sprake was.

Concluderend stelt verweerder zich op het standpunt dat hij naar eer en geweten heeft gehandeld conform de destijds geldende professionele standaard voor tandartsen en aan klaagster goede zorg heeft geboden. Volgens verweerder moet de klacht ongegrond worden verklaard, ook ten aanzien van de gevorderde schadevergoeding.

De beoordeling

Bevoegdheid Geschilleninstantie Mondzorg

De Geschilleninstantie Mondzorg is op grond van artikel 3 Reglement bevoegd om uitspraak te doen over een geschil dat is ingediend tegen een zorgaanbieder die bij de Geschilleninstantie Mondzorg is aangesloten. Zorgaanbieders die aangesloten zijn bij de klachtenregeling van de ANT, KNMT, NVM of ONT zijn tevens aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg en vallen derhalve onder de werkingssfeer van het Reglement (artikel 2 Reglement).

De Geschilleninstantie Mondzorg stelt vast dat verweerder aangesloten is bij de klachtenregeling van [beroepsorganisatie]. Dit houdt in dat verweerder via de [beroepsorganisatie] klachtenregeling is aangesloten bij de Geschilleninstantie Mondzorg. De Geschilleninstantie Mondzorg acht zich dan ook bevoegd om met inachtneming van het bepaalde in het Reglement uitspraak te doen over het geschil.

Ontvankelijkheid

De Geschillencommissie Mondzorg overweegt dat het geschil betrekking heeft op ongenoegen als bedoeld in artikel 1 van het Reglement. Klaagster heeft dit ongenoegen als klacht eerst voorgelegd aan verweerder en ondanks tussenkomst van de klachtenfunctionaris van de [beroepsorganisatie] zijn partijen niet tot een oplossing gekomen.

Het griffiegeld is binnen de daarvoor gestelde termijn door klaagster voldaan. De Geschilleninstantie Mondzorg verklaart het geschil ontvankelijk.

Inhoudelijke beoordeling

De Geschilleninstantie Mondzorg stelt vast dat klaagster zich in juli 2012 tot verweerder heeft gewend, waarbij verweerder een OPT heeft vervaardigd. Vervolgens heeft klaagster in februari 2013 te kennen gegeven dat zij 'last heeft gehad' van de regio 36 – 37. In januari 2014 heeft klaagster zich, zo overweegt de Geschilleninstantie Mondzorg op basis van het dossier en het verhandelde tijdens de hoorzitting, opnieuw bij verweerder gemeld in verband met een milde gevoeligheid rond de 36.

Om uiteenlopende redenen, door verweerder naar voren gebracht in zijn verweerschrift en ter zitting, heeft verweerder besloten tijdens voornoemde contactmomenten geen aanvullend onderzoek te verrichten bij klaagster. Op 22 augustus 2014, toen klaagster wederom aangaf last te hebben van de 36, heeft verweerder alsnog een röntgenopname gemaakt. Op die opname was, zoals door verweerder ook is erkend, diepe cariës in de 36 zichtbaar.

Verweerder heeft daarna op 27 augustus 2014 de endodontische behandeling ten aanzien van de 36 uitgevoerd, waarna hij op 4 september 2014 bij klaagster een kroon heeft geplaatst op de vulling.

Tussen partijen staat vast dat bij klaagster later een ontsteking is geconstateerd, waarna een apexresectie van de 36 is verricht. Klaagster heeft daarbij aangevoerd dat de betreffende kies uiteindelijk is getrokken.

De Geschilleninstantie Mondzorg overweegt als volgt.

De Geschilleninstantie Mondzorg overweegt dat vast staat dat verweerder reeds in juli 2012 een OPT heeft vervaardigd. Op dat moment, maar zeker in februari 2013 en januari 2014 – toen klaagster zich bij verweerder meldde met pijnklachten rond de 36 – had verweerder, zo oordeelt de Geschilleninstantie Mondzorg, op basis van de gemaakte OPT moeten kunnen zien dat zich bij de 36 cariës had ontwikkeld. Het had om die reden en gelet op de herhaalde pijnklachten van klaagster, op de weg van verweerder gelegen om op voornoemde contactmomenten aanvullend onderzoek in te stellen naar de oorzaak van deze pijnklachten, zo nodig door het maken van röntgenopnamen. Dat heeft verweerder nagelaten. Pas op 22 augustus 2014 heeft verweerder een röntgenopname gemaakt.

De Geschilleninstantie Mondzorg is derhalve van oordeel dat aan het dossier en het verhandelde tijdens de hoorzitting op 13 oktober 2017 kan worden ontleend dat verweerder niet de zorg in acht heeft genomen, die hij als beroepsbeoefenaar behoort te betrachten.

Klaagster vordert voorts vergoeding van de schade die zij stelt te hebben geleden als gevolg van het handelen van verweerder. Het bedrag dat gevorderd wordt bedraagt € 1.115, 93.

De Geschilleninstantie Mondzorg overweegt dat klaagster voornoemd schadebedrag onvoldoende heeft onderbouwd. Aan het bestaan van haar schade en aan de hoogte daarvan heeft klaagster geen enkele (schriftelijke) onderbouwing aan de Geschilleninstantie Mondzorg doen toekomen. Daarbij heeft klaagster medegedeeld niet aanwezig te zullen zijn bij de hoorzitting op 13 oktober 2017, nu zij van mening was haar klacht voldoende te hebben toegelicht. Ook op dat moment heeft klaagster de door haar gevorderde schadevergoeding dus niet nader onderbouwd.

Gelet op het voorgaande en het feit dat het de Geschilleninstantie Mondzorg onvoldoende duidelijk is geworden dat de door klaagster gestelde schade en de omvang daarvan het gevolg is van het handelen door verweerder, wijst de Geschilleninstantie Mondzorg de door klaagster gevorderde schadevergoeding af.

Aangezien de klacht gedeeltelijk gegrond is verklaard, oordeelt de Geschilleninstantie Mondzorg dat het door klaagster betaalde bedrag aan griffierecht aan haar zal worden gerestitueerd.

Uitspraak

De Geschilleninstantie Mondzorg oordeelt dat:

- het geschil gegrond is;
- het door klaagster betaalde bedrag aan griffierecht aan haar zal worden gerestitueerd;
- de gevorderde schadevergoeding wordt afgewezen.

Aldus uitgebracht door:
Geschilleninstantie Mondzorg
24 november 2017